కథా కౌముది

తాను నేను

క్రాంతి శివరాత్రి

ఇంజనీరింగ్ మూడో ఏడాది వార్షిక పరీక్షలు. పక్కనే ఉన్న మరో కాలేజీ ఎగ్జాం సెంటర్. నాకు అంతగా ఆసక్తి లేని సబ్జెక్ట్ ఆ రోజు. గంటకే శుభం కార్డు వేసి.. హాల్ అంతా చూస్తున్నా. కిటికీ దగ్గర బిజీ బిజీగా ఎగ్జామ్ రాస్తూ ఓ అమ్మాయి. బహుశా తన ఫేవరేట్ సబ్జెక్ట్ ఏమో, చేయి ఆపకుండా రాస్తూ పోతోంది. తన రింగుల జుట్టు… ఆ కళ్ళు చాలా బావున్నాయ్. ఎంతలా అంటే.. చూడగానే నచ్చేసేటంతలా.

మరుసటి రోజు, ఎగ్జాం తర్వాత ఏదో క్యాజువల్ గా ఓసారి మాట్లాడాలనుకున్నా. కానీ ఆరోజు ధైర్యం చాల్లేదు.ఆ రాత్రంతా అదే ఆలోచన.తెల్లారితే ఆఖరు పరీక్ష.న్ఇక రేపు మిస్స్ అయితే మళ్ళీ జీవితంలో చూస్తానో లేదో. ఎందుకో గానీ.. ఎలాగైనా మాట్లాడాలనిపించి ట్రై చేశా. కానీ అన్ని మనం అనుకున్నట్టు జరగవు కదా!ఆ అమ్మాయి త్వరగా వెళ్లిపోయింది.బయటకొచ్చి చూస్తే ఎక్కడ కనిపించక పోయేసరికి వేగంగా క్లాస్ రూం లోకి పరిగెత్తా. తన బెంచ్ పై ఉన్న హాల్ టికెట్ నంబర్ ను నోట్ చేసుకున్నా.

★హాలీడేస్★....

ఇంజనీరింగ్ ఫైనల్ ఇయర్ స్టార్ట్ అయింది. కొత్త బిల్డింగ్. కొత్త క్లాస్ రూం. కొత్త టీచర్స్, కానీ నాకేం కొత్త లా…అనిపించలేదు. అసలు నేను ఈ లోకం లోనే లేను అన్నట్లనిపించింది. అవును నేను ఆ అమ్మాయిని మరువలేకపోయా! అంతలోనే రిజల్ట్స్ వచ్చాయ్.నా నంబర్ కంటే ముందే ఆ అమ్మాయి నంబర్ చూసా.అమ్మో 86% తనకి. నేను షాక్. మనకెప్పుడు 70% దాటిందే లేదు. పేరు. ప్రీతి మల్ రెడ్డి. వెంటనే ఫేస్బుక్ కి వెళ్లి వెతికా. దొరికిపోయింది. నాకు మ్యూచువల్ ఫ్రెండ్స్ చూపిస్తూ. ఆశ్చర్యమెంటేంటే మేమిద్దరం ఒకే కాలేజ్. చూసా ఆమె ఫేస్బుక్ అకౌంట్ లో. తను కంప్యూటర్ సైన్స్ డిపార్టుమెంటు. ఆనందంతో ఎగిరి గంతేసినంత పనైంది. తనతో మాట్లాడాలి కానీ ఎలా? ఎలా పరిచయం చేసుకోవాలో తెలియని ఉద్విగ్న పరిస్థితుల్లో అల్లాడిపోయాను. ఇక ఏమైనా కానీ, వెంటనే ఫ్రెండ్ రిక్వెస్ట్ పెట్టి మెసేజ్ చేశా. “కంగ్రాట్స్ టాపర్” అని ఏదో పెద్ద కవిత్వమే రాసి పంపా. మెసేజ్ ఐతే చూసుకుంది. కానీ

రిక్వెస్ట్ ఆక్సెప్ట్ చేయకపోగా, కనీసం మెసేజ్ కి రిప్లయ్ కూడా ఇవ్వలేదు. అసలు ఈ మూడు సంవత్సరాలు నాకు తను ఎందుకు ఎదురవ్వలేదని తిట్టుకున్నా.

మరుసటి రోజు కంప్యూటర్స్ సైన్స్ డిపార్ట్మెంట్ ముందు చాలా సేపు నిలబడి చూసా.తను కనిపించలేదు. బహుశా తను క్లాస్ టైమ్ లో బయట తిరగదేమో అనుకున్నా. ఎంతైనా టాపర్ కదా! లోపలికి వెళ్ళి చూసి వద్దునా..? అమ్మో వద్దు అందరూ అమ్మాయిలే. ఎవరైనా చూస్తే బాగోదు. బాగోకపోవడం సంగతి పక్కన పెడితే, పక్క డిపార్ట్మెంట్ లో నీకేం పని అని ప్రిన్సిపల్ సస్పెండ్ చేసే రకం. ఎందుకొచ్చిన గొడవనుకొని ఊరుకున్నా. మధ్యాహ్నం అలా క్యాంటీన్ కి వెళ్ళా. మెట్లు ఎక్కుతున్నా... పైనుంచి ఒక అమ్మాయిల గుంపు ఎదురుగా వస్తూ దిగుతున్నారు. తల ఎత్తి చూశా. ఎదురుగా తను. అమ్మో తనే..గుండె ఆగినంత పనైంది. ఊపిరి బిగపట్టి చూస్తున్నా. తనూ నా వైపే చూస్తోంది. కాళ్ళ కింద భూమి కంపించినట్టయింది. కళ్ళు మూసి తెరిచేలోగా.. ఆమె క్షణాల్లో నన్ను దాటి వెళ్లిపోయింది. నా మనసంతా తన రూపంతో నిండిపోయింది. ఏవో ప్రశ్నలు. అంతు చిక్కని సమాధానాలు. తను నన్ను చూస్తూ..ఎందుకలా ఒక్క క్షణం ఆగిపోయింది. ఫేస్బుక్ లో నన్ను చూసిందా?చూసే ఉంటదిగా! గుర్తు పట్టిందా? లాగి ఒక్కటిద్దాం అనుకుందా ? ఏమో, అనుకుంటూ రూం కొచ్చేసా. ఫ్రెండ్స్ అల్లరి. ప్రశాంతంగా అలా వరండా లో గాలికి తిరుగుతూ చందమామను చూస్తూ ఉన్నా. ఆ కన్ఫ్యూజన్ ను పక్కకు నెట్టా. కాసేపట్లోనే వైబ్రేషన్స్ తో ఫోన్ కి మెసేజ్. చిరాకుగా ఓపెన్ చేశా. ఫేస్బుక్ లో, మెసేజ్ ఫ్రమ్ సింగిరెడ్డి అని చూపించింది. రోబో లాగా ఓపెన్ చేసీ, శిలల బిగుసుకుపోయి చూస్తున్నా.

“ఈరోజు మధ్యాహ్నం...... మధ్యాహ్నం నువ్వేనా...నువ్వేనా క్యాంటీన్ దగ్గర.....?” అని ఆ మెసేజ్!

చేతులు, కాళ్ళు వణుకుతున్నాయ్..ఎందుకో మరి!

'ఆ .. నేనే ' అని రిప్లయ్ ఇచ్చా..

“ఎవరు నువ్వు” ..? అడిగింది.

“నేనా...?నా పేరు చుపించట్లేదా ఫేస్బుక్ నీకు?” అన్నాను నేను.

అంతే ఇక. ఇంకో మెసేజ్ రాలేదు అక్కడినుంచి.

మా డిపార్ట్మెంట్ లో నీళ్ళు రావట్లేదు.ప్రిన్సిపల్ కి కంప్లైంట్ చేస్తే ...బాగు చేసేదాకా పక్క డిపార్ట్మెంట్ లోకెళ్లి నీరు తాగి రమ్మని చెప్పడంతో ఇక నా సంతోషానికి హద్దే లేకుండా పోయింది. ఇక ఊరుకుంటామా. నెక్స్ట్ డే నుంచి బాటిల్ ఒకటి వేసుకొని, బ్రేక్ దొరికినప్పుడల్లా తన డిపార్ట్మెంట్ కి వెళ్ళడం..తనని వెతకడం. ఓరోజు నీటి కొళాయి దగ్గరుండగా, ఎవరో వచ్చినట్టనిపించి వెనక్కి చూశా. తనే..నా వెనకాలా. తననలా చూస్తూ ఉండిపోయేసరికి బాటిల్ నిండి పోయి నీళ్ళు కిందకి పారాయి. తను నవ్వుతూ..”హేయ్ చూడక్కడ... లే జరుగు పక్కకు” అనగానే ... తేరుకొని త్వరగా బయటకొచ్చేశా.

ఆ మరుసటి రోజు నుంచి ఎక్కడ కనపడిన నవ్వుతూనే ఉండేది నన్ను చూసి. నాకు ఏదో సిగ్గుగా అనిపించేది. అక్కడినుంచి పరిగెత్తే వాడిని. ఓరోజు లైబ్రరీ లో కూడా బుక్స్ అక్కడ వదిలేసి వచ్చా. ఆ రాత్రి తన నుంచి ఓ మెసేజ్ వచ్చింది.

“ఏం ..? నిన్నేమైన చంపేస్తానా నేను.ఎంటీ నీ ఓవర్ యాక్షన్..?”అని.

“అవును మరి మీ చూపులు అలాగే ఉన్నాయ్” అన్నాన్ నేను.

“సర్లే ..నీ పేరేంటి ?”

“ అనిల్ “ చెప్పా నేను .

“ఏ డిపార్ట్మెంట్?”..

“సివిల్ ఇంజనీరింగ్” .

“ఓహ్ బిల్డింగ్స్ కడతావా”(స్మైలీ ఇమోజీస్ తో)..అంది.

“ఎస్” అన్నాన్ నేను.

“సర్లే ఎందుకు మెసేజ్ చేశావ్? నేనెలా తెలుసు నీకు? నా రిజల్ట్స్ నీకెలా తెలిసాయ్? నా హాల్ టికెట్ నంబర్ ఎవరిచ్చారు నీకు..?” వామ్మో క్యాంపస్ ప్లేస్మెంట్ లో కూడా అన్ని క్వశ్చన్స్ అడగరేమో ఒకేసారి! నేను జరిగిందంతా చెప్పా.

“ఏ మెంటలా నీకేమైనా?” అంది తను.

రోజులు గడుస్తున్నాయి. ఆమె అమాయకపు నవ్వు, ఆ అందం చూసి మతి పోయినట్లయింది నాకు. ఒకరినొకరు చూస్తూ నవ్వుకునే వాళ్ళం దూరం నుంచి. ఏరోజూ ఒకదగ్గర కూర్చొని మాట్లాడుకుంది లేదు. కానీ మా మనసులు మాత్రం పక్కపక్కనే ఉన్నట్లనిపించేది. దూరం పెద్ద దూరమేం కాదు అనిపించేది. ఫోన్ నంబర్స్ ఇచ్చుకున్నామ్ ఒకరికొకరం. వాట్సప్ లో రాత్రిళ్ళు చాటింగ్ లు.మాటలు కలుస్తున్నాయి. చాటింగ్ ఒక్కో రోజు అర్ధరాత్రి దాటేది. ఒకరికొకరి అభిరుచులు, ఇష్టాయిష్టాలు పంచుకున్నాం. స్పష్టమైన ఆలోచనలు, సున్నితమైన మనస్తత్వం తనది. ఓ రాత్రి చెప్పేశా. "ఐ లవ్ యూ” అని. అఫిషియల్ గా అపుడే చెబుతున్నప్పటికీ, తనకి తెలుసు నేను ఎప్పటినుంచో తనని లవ్ చేస్తున్నా అని. కానీ ఏమీ తెలియనట్లు "ఏయ్ పిచ్చా నీకు?” అంది. (నవ్వుతున్నా ఇమోజిస్ తో). “లేదు నువ్వంటే నాకు చాలా ఇష్టం,పెళ్లి చేసుకుందామా?” అడిగా నేను.

“మెంటాలా నీకు?” (నవ్వుతున్నా ఇమోజీ తో).

రోజు అంతే ఇక. ఎప్పుడడిగిన ఇదే సమాధానం. నవ్వుతుంది తప్ప రిప్లై ఇవ్వదు నా ప్రశ్న కి. కానీ ఇన్ డైరెక్ట్ గా నాకు అర్ధమయ్యేది తనకి నేనంటే ఇష్టమని. ఎలా చెప్పగలవ్? అంటే ఏ అబ్బాయి చెప్పలేడు గాని, వాళ్లకి తెలిసిపోతుంది.

కొన్ని ఫీలింగ్స్ బయటకు ఎక్స్ప్రెస్ చేయలేరు, అంతే అది. చాటింగ్ మధ్యలో ఇంకా చెప్పు అన్నప్పుడల్లా...'ఐ లవ్ యూ' అనే వాడిని.ఓ రోజు స్పందించింది. "లేదు అనిల్ ఇపుడు ఇవన్నీ వద్దు, ఈ వయసులో ఎన్నో అనుకుంటాం. కానీ అవన్నీ మనం ఊహించినంత ఈజీగా ఉండవ్. ఒక ఏజ్ కి వచ్చాక మంచి ఉద్యోగం, మన కాళ్ళ మీద మనం బతకగలిగే స్థాయికి వెళ్ళాక గానీ ఇలాంటి నిర్ణయాలు తీసుకోవద్దు" అంది.

"ఇప్పుడేమైంది మరి, ఇద్దరం సెటిల్ అయ్యాకే కదా పెళ్లి"అన్నాను నేను.

తను మళ్ళీ "హేయ్ మెంటల్" నవ్వుతూ ఉన్న ఇమోజీస్ తో...(ఎన్నో సార్లు ఇలాగే).

"నువ్వంటే నాకిష్టం అనిల్, మా డాడీ,అన్నయ్యల తర్వాత నేను పూర్తిగా ఏ అబ్బాయినైనా నమ్ముతానంటే అది నిన్నే" ఇలా ఎన్నో సార్లు చెప్పేది. అంతవరకు వచ్చి అలా చెప్పిందంటే, ఇంకేం కావాలి ? ఆ మూడు పదాలు కూడా చెప్పాల్సిన అవసరం ఇంకెందుకు అనిపించేది. నా సంతోషానికి పట్టపగ్గాల్లేవ్. ఇక ఆమెతోనే నా జీవితం అనుకున్నా. భవిష్యత్తు ప్రణాళికలు వేసుకున్నా. ఒక్కరోజు కాలేజీకి వెళ్లకపోయినా "ఏంటి ఎందుకు రాలే నువు?" అని మెసేజ్ చేసేది. కాలేజీలో దూరం నుంచి ఒకరికొకరం చూసుకునే వాళ్ళం. "లైబ్రరీకి వస్తున్నా ఎక్కడున్నావ్?" అని మెసేజ్ చేసేది. ఎదురెదురు గా కూర్చొనేవాళ్ళం రోజూ.

కాలానికి అంత తొందరెంటో చూస్తూ వుండగానే ఇయర్ ఎండింగ్ వచ్చేసింది. ప్రాజెక్ట్ వేటలో కాలం గడిచిపోతుంది. తన నుంచి మేసేజ్ లేదు. నేనూ చేయలేదు. కోర్సు ఎండింగ్ లో ఎవరి బిజీ వాళ్ళది కదా! అనుకున్నా. తను క్యాంపస్ ప్లేస్ మెంట్ లో మంచి ఉద్యోగానికి సెలెక్ట్ అయింది. తన ఫ్రెండ్ ఒకరి ద్వారా నాకు ఆ విషయం తెలిసిన మూడ్రోజుల తర్వాత..తన నుంచి మెసేజ్ వచ్చింది. "హాయ్ అనిల్, నాకు జాబ్ వచ్చింది" అని

"ఓహ్ కంగ్రాట్స్" అన్నాన్ నేను.

"థాంక్స్" రిప్లై వచ్చింది అంతే.

ఇంజనీరింగ్ అయిపోయింది. మా ఊరికి వచ్చేశా. ఇంకా నెక్స్ట్ టార్గెట్? ఉద్యోగం. ఆ తర్వాత మా పెళ్లి. అప్పటికే తనకి జాబ్ రావడం మాకు కలిసొచ్చే విషయం అనుకున్నా. అసిస్టెంట్ ఇంజనీర్ జాబ్స్ కి నోటిఫికేషన్ వచ్చింది. బాగా చదువుతున్నా. ఎగ్జామ్ అయిపోయాక మాట్లాడదాం లే అనుకున్నా!

ఓ రోజు నా ఫ్రెండ్ దగ్గర్నుంచి ఒక మెసేజ్ "అనిల్ ఎక్కడున్నావ్ రా? నీకో విషయం తెలుసా...సుధీప్తి పెళ్ళంట కదా!?" అని.

"జోక్ చేస్తున్నావా" అన్నాన్ నేను! ఫోన్ పెట్టేసి వాట్సప్ లో వెడ్డింగ్ కార్డ్ పంపించాడు.నిజమే రెండ్రోజుల్లో తన పెళ్లి. గుండె ఆగిపోయింది ఒక్క క్షణం. గత పదేళ్లుగా కన్నీళ్లే రాని నా కంటి నుంచి నీళ్లు జలపాతాల్లా దూకుతూ పడుతున్నాయి. నోరు తెరుచుకోలేదు. స్పర్శ లేదు. కళ్ళు తెరిచే ఉన్నా ఏమి కనపడట్లేదు. బాధతో దాదాపు పిచ్చి

వాడినయ్యా. జీవితాంతం తోడుంటుందనుకున్న ప్రేమ, నన్ను అర్ధాంతరంగా వదిలి వెళ్ళిపోయినందుకు జీవితమే భారం అనిపించింది. ఎన్నో నిద్ర లేని రాత్రులు. ఏవేవో ప్రశ్నలు. అసలు మా మధ్య ఏ గొడవా లేకుండానే..ఎందుకిలా చేసింది.

"నీ గురించి అన్ని విషయాలు పంచుకున్నావ్,ఏ సమస్యా ఉన్న చెప్పుకున్నావ్. ఎందుకిలా నాతో ఒక్క మాటైనా చెప్పకుండా వదిలేసి వెళ్ళావ్...?" అని నా మనసులో అనుకోని రోజే లేదు.

తను ప్రేమించిన అమ్మాయి, తనను పెళ్ళి చేసుకుంటేనే సుఖపడుతుందని ప్రతీ ప్రేమికుడూ నమ్ముతాడు.

కానీ అలా జరగనప్పుడు ఎవరేం చేయగలరు? తెలిసీ తెలియని వయసులో ప్రేమలో పడ్డా. ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నం చేసే ఏజ్ లో ఇలా సమయం వృధా చేసుకుంటున్నా.

నన్ను నేనే మోసం చేసుకుంటున్నానా? అనే భావనలో కొట్టుమిట్టాడుకుపోయా. సంవత్సరం పాటు ఎవరితో మాట్లాడకుండా ఒంటరిగా కుమిలి పోయా. ఆ సంవత్సరం ఉద్యోగ ప్రయత్నం విఫలమైంది. అసలే పేదరికం,బతుకు భారమైంది. ఇంకెన్ని రోజులు ఇలా కుర్చోనూ అనిపించింది. నా మీద నాకే అసహ్యమేసింది. తర్వాతేంటి? నేను మారాలి.. పూర్తిగా మారి పోవాలి. నేను ఎదగాలనే తపన, నా భవిష్యత్ గురించిన స్వార్ధం నా మనసును, శరీరం నుంచి వేరు చేశాయి. స్వార్ధం, భయం, లక్ష్యం, ఆశయం, ప్రేమ...ఇవన్నీ మనిషి శరీరాన్నీ, మనసునీ వేరు చేయగలవనీ అప్పుడే తెలుసుకున్నా. ఉద్యోగం సంపాదించాలనే కాంక్ష నాలో మొదలైంది. అనుక్షణం ఆమెనే గుర్తు చేసుకుంటూ ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చేశా. ఆ కష్టం ఊరికే పోలేదు. మంచి గ్రీన్ పెన్ హోదాలో ప్రభుత్వ ఉద్యోగం సాధించా..! కానీ గెలిచానని సంతోషపడలా? ఓడిపోయానని బాధ పడాలా? అని అర్థం కాకుండానే రెండేళ్లు, నా ఉద్యోగంలో తీరిక లేకుండా గడిపా. కానీ తనని గుర్తు చేసుకోని రోజే లేదు.

మూడు సంవత్సరాలయింది అప్పటికి తనతో మాట్లాడక. విడిపోవడం కూడా ఒక పద్దతి ప్రకారం జరగలేదు మా బంధం. ఏం జరుగుతుందోనని తేరుకొనేలోపే అంతా అయిపోయింది.

తన జ్ఞాపకాలు నన్ను వెంటాడుతూనే వచ్చాయి. ఓ రోజు దైర్యం చేసి ఫేస్బుక్ లో మెసేజ్ పెట్టా 'హాయ్' అని.వారం రోజుల తర్వాత రిప్లై వచ్చింది."హాయ్ అనిల్ ఎలా ఉన్నావ్?"అని. పెళ్ళయాక అందరూ వాళ్ళ ఫ్యామిలీ తో బిజీ అయిపోతారని ఆ వారం రోజుల లేట్ రిప్లై చెప్పింది నాకు.

"బాగున్నా" అన్నాను నేను.

తన కుటుంబం గురించి మొత్తం నాతో పంచుకుంది. కంటికి రెప్పలా చూసుకునే ఆమె భర్త , ముద్దొచ్చే తన బుల్లి కూతురిని చూస్తే ముచ్చటేసింది. "ఏం జరిగిందసలు?" అని నేనేం అడగలేదు.తనూ..చెప్పలేదు! నార్మల్ గా చాలా రోజుల తర్వాత ఫ్రెండ్స్ లాగే మాట్లాడుకున్నాం. తనతో మాట్లాడుతుంటే, నేను ప్రాణంతోనే ఉన్నాననే నమ్మకం

తిరిగొచ్చింది.ఒక్కసారిగా నా ప్రపంచమంతా కొత్తగా కనిపించటం ప్రారంభమయింది. ఇలా కూడా బాగుంది. తను నాకు టచ్ లో ఉంటే చాలు అన్నట్టు. తను ఎక్కడున్నా సంతోషంగానే ఉందిగా అన్నట్టు!

అమ్మాయిని ప్రేమించడం అంటే నా దృష్టిలో అమ్మాయిని మాత్రమే ప్రేమించడం కాదు. ఆమె కష్టాలు,ఇష్టాలు,బాధ్యతలు సంతోషాల్నీ ప్రేమించగలగాలి. నిజమైన ప్రేమ అదే నాకు తెలిసి. అవును ఇప్పటికీ తనని నేను ప్రేమిస్తూనే ఉన్నా...ఉంటా...ఎప్పటికీ...! కాలం మారినా, నువ్వు మారినా! నా మనసులో, నీమీద ఉన్న ప్రేమ మాత్రం నా ఊపిరి ఆగే చివరి క్షణం దాకా మారదు..!

★★★

.

COMMENTS